

един ден, когато всички останали членове от семейството са на полето, циганинът или циганката пристига и завързва разговор, като насочва темата към къщата и отбелязва, че сред техния народ съществува вярване, че в нея лежи заровено съкровище. Той предлага, в случай че му бъде позволено да го отнесе, да се отплати с четвърт, третина или с половината от стойността му. Всичко това изглежда напълно справедливо, но селянинът е алчен и иска повече. Циганинът от своя страна дава вид, че усеща подозрение и недоверие. Той доказва, че е магьосник, като изпълнява няколко необичайни номера – например взима яйце изпод кокошката, чупи го и изважда оттам малък човешки череп или друг странен предмет и накрая убеждава селянина да събере всичките си монети и други ценности като банкноти, злато или сребро в един вързоп, като го предупреждава да ги държи здраво. Селянинът трябва да си легне и да сложи вързоп под възглавницата си, а през това време той, магьосникът, търси съкровището. След това – вероятно в някоя затъмнена стая – той изважда подготвен набързо вързоп със сходен външен вид и под претекст, че улеснява предприятието, намества човека в правилната поза, взема истинския вързоп и го заменя с другия. Тогава жертвата се предупреждава, че е от изключителна важност да лежи напълно неподвижно“.

*Не бива ни ръка, нито око да мръдне,
надежда щом крепи имането да зърне.
И, ха, конечност някоя раздвижи,
със самодивите го чакат грижи.*

Много преди спускането на нощта циганинът вече се е спасил и е стигнал далеч, а при завръщането си от полето семейството заварва в леглото бащата, който отказва да продума и думица, защото в съзнанието му се е отпечатало предупреждението, че колкото по-дълго си държи езика зад зъбите и пази всичко в тайна, толкова повече пари ще получи. А прекомерното суеверие на германския селянин е такова, че когато накрая бъде заставен да каже истината, той често приписва загубите